

Pitu Duran: «No tenia cap necessitat de buscar-me la vida fora de Figueres»

Exfutbolista del Figueres

‘Hombre, Pitu, otra vez? No puede ser esto eh?!’ Jorge D’Alessandro el renyava per quedar bé davant del vestidor, però tant l’un com l’altre sabien que diumenge seria titular i jugaria els noranta minuts. Amb les mans negres encara de greix perquè no havia tingut temps de rentar-se-les, Pitu Duran (Figueres, 1959) agafava -algun cop sense casc- una scooter del taller i se n’anava al camp del Far o a Vilatenim a entrenar. Era mig matí i ell ja feia estona que estava en dansa. A les vuit, obria el taller-botiga de motos que tenia a sota a casa, un negoci que va començar el seu pare i que va ser la seva vida des que hi va començar a treballar amb catorze anys, mentre va ser futbolista professional i un cop retirat fins fa ben pocs anys. «En Pere Vilarodà era carnisser, però a Segona A diria que era l’únic que treballava», riu. Llegendes del Figueres, amb qui va debutar a Preferent amb setze anys a Vic el 1975 i va jugar-hi més de mig miler de partits entre Preferent, Tercera, 2a B i 2a A, a la carrera de Duran només hi va faltar una cosa. «Oh i tant que sabia que aquell tren no tornaria a passar» diu tot recordant la promoció d’ascens contra el Cadis per pujar a Primera. El 2-0 a Andalusia ho deixava massa coll amunt per a un equip «petit» i «que anava de baixada» en una temporada 1991-92 a la qual hi van sobrar tres jornades. «Jo pensava, va tan sols un any. Pugem com sigui i encara que hàgim de baixar l’any següent... Però se’ns va fer llarg i el Cadis va ser millor a la promoció». A Vilatenim no hi va haver opció. «Per remuntar un 2-0 cal ser superior i no ho érem. El Cadis tenia molt bons jugadors joves que llavors arribarien amunt com Kiko, Arteaga i companyia». Es va quedar, doncs, sense la cirereta del pastís a una carrera plena d’èxits, ascensos i aventures a la Copa. I sempre vestit de blanc-i-blau amb l’escut de la Unió al pit. Bé, ben bé sempre no, perquè els primers passos els va fer «amb els amics, a Santa Llogaia» al Traymar, d’on el va captar el Figueres en edat infantil i on va tornar després d’una experiència poc reeixida al Barça juvenil. Perquè sí, gràcies a una gestió de Xavi Agustí, Duran va jugar uns mesos al Barça compartint vestidor i entrenaments amb joves promeses com Carrasco -amb qui coincidiria després a Vilatenim- Rojo o Calderé. «Hi vaig perdre mig any», diu tot rient. «Estava sol allà, se’m feia complicat compaginar entrenaments i estudis, els pares m’enyoraven, a casa hi havia feina...». Tot plegat va fer que, quan Laureano Ruiz li comentés que el curs següent el volia per fer de lliure, parlés amb els pares i decidís tornar a casa. Però no pas al Figueres, no, sinó al Traymar «amb els amics». «Jo sempre havia fet de 8 o de 10. Volia passar-m’ho bé jugant». I sí, va canviar el Barça per l’equip de la colla d’on, al cap de només uns mesos, l’estiu següent, el Girona el vindria a buscar per jugar al juvenil. «Van arreplegar els millors jugadors de les comarques». Un any a Montilivi i cap a Figueres altre cop, d’on ja no se’n mouria pas més. «Em van dir que un cop m’havia vingut a veure l’Atlètic de Madrid, però res. Me n’havia d’anar a fer la mili». Després de debutar a Vic amb setze anys, tornar al Traymar, passar pel Barça i el Girona, va aterrar al Figueres per quedar-s’hi i convertir-se en, possiblement, el jugador més important de la història. Hi tenia la vida muntada. Amb 23 anys va obrir la seva botiga taller a sota casa i sempre va combinar feina i futbol sense que cap entrenador gosés dir-li que no. «He tingut la sort que sempre m’han respectat les lesions. A més a més, els entrenadors confiaven en mi perquè sempre feia el que deien i mai em sortia del guió. Així, encara que arribessin jugadors bons de l’Espanyol, jo sempre acabava fent-me un lloc». Amb quin va estar més còmode? «En Pepe Pinto m’agradava molt. Sempre em feia jugar, encara que fos amb una cama: ‘tú donde quieras, Pepito’, em deia. També D’Alessandro i Peiró. Per a Paquito era com el seu fill. M’estimava molt». Per contra, de Cid Carriega (86-87) no en guarda tan bon record. «Em deia que tenia poca força i no estava per jugar. Va ser un any dolent que em va fer plantejar d’anar-me’n al Girona o l’Olot», confessa. No es mouria de Vilatenim i s’hi estaria fins al 1995, ja amb l’equip a Segona B. «No tenia cap necessitat de sortir a buscar-me la vida. Ja la tenia muntada aquí», diu mentre rememora l’escalada del Figueres de Preferent a Segona A. «Vam pujar a Segona B al Pizjuán contra el Sevilla Atlètic. A la tornada hi havia una gentada de por i vam pujar al balcó de l’Ajuntament. Amb l’ascens a Segona A,

encara més. Era una bogeria». Va ser una etapa «divertida i bonica» viscuda amb passió al costat d'uns «grans companys» amb qui es passava hores i hores jugant a la botifarra a l'autocar. «Si no hi havia taula per jugar, no pujàvem. El conductor, ja ho sabia». Duran considera que s'hauria adaptat bé al futbol anglès. «Tenia pulmons i era un 10 d'anada i tornada». No hi va anar mai, però sí que va poder jugar contra un bon grapat de cracs. «Vaig fer un gol a N'Kono», diu orgullós recordant que Juanito li va fer «una sotana» amb el Màlaga a Vilatenim. Retirat, recuperaria el vincle amb la Unió quan Enric Flix el va trucar per fer de president el 2006. «Vaig tenir la sensació d'haver fet el nàpia. Vaig plegar ben aviat i trigar molts anys a tornar a Vilatenim», confessa.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/12/14/pitu-duran-tenia-cap-necessitat-124757736.html>